

Susan van Eyck

Een perfect plan

Dit is het derde deel in de serie
De wereld van Zoë

De Fontein

Ik ben Zoë, net dertig, en ik werk in de lunchroom van mijn vriend.

Nu ik het zo zeg, klinkt het alsof dat een hele bekentenis is. Alsof ik vind dat er iets mis mee is of zo. Dat is het niet. In de horeca werken is gewoon nooit iets geweest waarvan ik dacht dat ik er ook maar het minste talent voor had. Ik kon niet koken. Ik kon niet opdienen. Mijn moeder liet me op een gegeven moment niet eens meer in de buurt komen van de oven en het gasfornuis, omdat ik doorgaans alleen de keuken liet ontploffen maar nooit iets eetbaars in elkaar wist te draaien. Eén keer heb ik een vakantiebaantje in de bediening gehad. Dat heeft een halfuur geduurd, om precies te zijn tot mijn mislukte poging om met vier borden friet met saté en vier pinten bier het terras op te lopen. Ik heb de rest van die zomer niet meer langs dat terras durven fietsen uit pure schaamte voor de ravage. Dat werd dus alle andere zomers weer gewoon bollen pellen.

Mijn zusje Dewi was ook geen type om in de horeca te werken; dat kwam in haar geval niet door haar twee linkerhanden, maar gewoon doordat ze met heel andere dingen bezig was. Zij heeft in haar jeugd nooit een dienblad aangeraakt, en ook geen bloembol, omdat ze op haar vijftiende al een zomerbaan als datatypiste had. Ze had haar studie economie nog niet goed en wel afgerond of ze was al door een recruiter binnengehaald om dik carrière te maken op de Zuidas. En toen gebeurde dus het onmo-

gelijke: ze ging backpacken in Indonesië, werd smoorverliefd op een local en kwam niet meer terug. Het einde van het liedje was dat ze samen met haar vriend een hotel begon op Lombok. En dan moet je niet denken aan een of ander kleinschalig familiehotelletje, nee, echt een megagroot resort. De eerste keer dat ik het zag, gingen er twee dingen door me heen. Het eerste: complete verbijstering. Hoe bestond het dat dat enorme hotel, die infinitypool, die spa, dat privéstrand, twee restaurants, een poolbar, die oprijlaan met palmbomen, die lobby met die plexiglazen designmeubels, die tweehonderd kamers met kingsize bedden, openslaande deuren en wapperende vitrages, dat dat echt allemaal van mijn kleine zusje was? Hoe bestond het dat ze dat zowat met blote handen had opgebouwd, in een land waar ze net een paar jaar woonde en de taal nog amper sprak? En het tweede wat er toen door me heen ging – en ik zweer je: dat was echt, écht niet uit jaloezie – was: ik zou er echt niet aan moeten denken om dit te doen. Nog niet in een miljoen jaar.

Ik zou me nog best kunnen voorstellen dat ik op Lombok zou wonen, want Lombok, voor wie er nooit geweest is, is het absolute paradijs, maar een horecabedrijf runnen, samen met je vriend, waardoor je dus vierentwintig uur per dag met zijn tweeën aan het rennen, draven en regelen bent, dat leek me echt afschuwelijk. Al was ik nog zo verliefd op Robin, al zou Robin de horecakoning van Nederland zijn met vestigingen door het hele land en al zat ik nog zo omhoog, ik zou nooit voor hem gaan werken, noch zou ik ooit samen met hem een eigen zaak beginnen. Nooit. Echt niet.

Fast forward, hier sta ik nu, met een schort voor in de keuken van onze lunchroom brood te beleggen en koffie te zetten. Officieel is het nog steeds Robins lunchroom, maar sinds ik voor hem ben gaan werken, doen we toch echt alles samen. En het werkt. Samen zijn we net een geoliede machine, we hebben aan

een half woord genoeg. Ik zorg ervoor dat de lunchroom goed gepromoot wordt in de stad, ik spring regelmatig bij in de bediening, maar ik werk ook in de keuken. En het is echt niet zo dat ik alleen maar eieren kook en broodjes met kaas klaarmaak. Ik, de grootste kluns op aarde, die tot voor kort nog geen tosti klaar kon maken die niet zwart werd, heb gewoon leren koken. Robin leert me alles maken. Caesarsalade met huisgemaakte dressing. Ciabatta met gegrilde groenten en halloumi. Mini-pizza's alla puttanesca. Zoete aardappelsoep met puntpaprika en salie. Ik heb zelfs mijn eigen *signature dish*, namelijk de bietensalade met haring, appel en zoetzure uitjes, die mijn moeder vroeger altijd maakte. Robin heeft 'm op de kaart gezet als lunchsalade.

Ik ben gelukkig in mijn werk. Echt. Na al die jaren op kantoor en dat jaar dat ik tegen beter weten in probeerde een boek te schrijven heb ik voor het eerst een gevoel van rust. Ik hoef niet meer na te denken over een promotie. Ik hoef geen carrière te maken. Ik hoef niet zo nodig meer een roman te publiceren. Of nou ja, daar droom ik stiekem nog wel eens van, maar ik weet dat ik realistisch moet zijn: de kans dat het ooit lukt is gewoon ontzettend klein, daarom heb ik het uit mijn hoofd gezet. Wat wel heel leuk is: Robin en ik hebben een tijdje terug samen ons eigen kookboek geschreven; er staan niet alleen recepten in, maar ook allerlei leuke stukjes over herinneringen die we aan die recepten hebben. We hebben het in eigen beheer uitgebracht en verkopen het zelf hier in de lunchroom, maar inmiddels ligt het ook al bij een paar boekhandels hier in Utrecht. Het loopt verrassend goed, zo goed dat er een tweede in de maak is. Toch een gepubliceerd auteur dus. Min of meer. Niet zoals ik in mijn hoofd had, maar toch.

Ik zet de bestelling die ik net heb klaargemaakt op een blad en loop naar het tafeltje bij het raam. 'De portobelloburger op

een Italiaanse bol, een grote koffie verkeerd en de appelcake. Alsjeblieft, eet smakelijk' – aan het einde van de dag komt het riedeltje er op de automatische piloot uit.

'O, heerlijk, ik barst echt van de honger.' Het meisje trekt het bordje met de portobelloburger naar zich toe, neemt een grote hap en doet zwijmelend haar ogen dicht. 'Hm, zó lekker dit.'

'Geniet ervan,' zeg ik beleefd, en ik wil weglopen, maar het meisje voegt er verontschuldigend aan toe: 'Sorry hoor, dat ik zo laat nog zo'n grote lunch bestel, ik hoop niet dat de keuken al dicht was.'

'Nee hoor, geen probleem, we zijn niet voor niks tot vijf uur open.'

'Normaal lunch ik nooit zo belachelijk laat, maar ik heb de hele dag van hot naar her gerend, het ene overleg na het andere, als een soort vliegende kiep. Als ze nou nog ergens broodjes hadden geregeld, maar nee. Al die managers die erbij zaten hadden waarschijnlijk ergens op de dag nog een zakenlunch staan, dus die hadden dat niet nodig. Ik had niet eens tijd voor een simpel broodje kroket uit de kantine.'

'O ja, dat komt me heel bekend voor, zulke dagen had ik ook toen ik nog op kantoor werkte,' zeg ik. 'Op sommige dagen verveel je je dood en op andere dagen heb je amper tijd om adem te halen.'

'Dus jij hebt ook op kantoor gewerkt?'

'Een aantal jaren.'

'Serieus? Waar? Hier in Utrecht?'

'SejeFædre©.'

'O echt, dat hippe babymerk? Wat cool. Mijn zus is zwanger, ze heeft er bijna alles van.'

'Zo leuk was het niet om daar te werken. Eerlijk gezegd ben ik blij dat ik er weg ben.'

'Hm, dat hoor ik inderdaad wel vaker, dat juist die bedrijven

die heel leuk lijken intern helemaal niet zo gezellig zijn. Dat medewerkers niet goed behandeld worden.'

'Wat voor werk doe jij?' vraag ik.

'Bedrijfsjuriste, maar ik ben me aan het oriënteren om een andere richting op te gaan; ik ben er alleen nog niet helemaal over uit wat. Jij hebt het roer wel echt flink omgegooid, hè?'

Ik knik. 'Robin riep eigenlijk al jaren dat ik eens voor hem moest komen werken, al was het meestal dan voor de grap, want toen we elkaar net kenden kon ik juist helemaal niet koken en daar pestte hij me dan ook wel weer ontzettend mee.'

'Kenden jullie elkaar al voor je hier kwam werken?'

'Ja, al jaren. Hij was in eerste instantie mijn huisbaas, toen werden we vrienden en inmiddels hebben we een relatie en wonen we officieel samen.'

Haar ogen worden groot. 'Echt? O wow, dat klinkt zó romantisch. Niet dat ik dat zou willen met mijn huisbaas, want dat is echt een engerd, ik zou er niet aan moeten denken dat ik met hem iets zou hebben, maar als je een leuke huisbaas hebt...'

'Zoë!' Robin steekt zijn hoofd om de hoek. 'Kun je zo even naar de keuken komen? Ik heb je hulp nodig.'

'Ja, sorry, ik moet echt door.'

'Natuurlijk, ga maar gauw, ik zit hier maar te kwebbelen terwijl jij aan het werk bent. O, nog één dingetje: dat kookboek dat Robin en jij samen hebben gemaakt, is dat nog te koop? Want dan wil ik er graag nog eentje kopen.'

'Wij krijgen pas aan het eind van de week weer nieuwe exemplaren binnen, maar ze liggen ook bij een aantal boekhandels in de stad. Je kunt 'm ook online bestellen.'

'Weet ik, maar ik wil eigenlijk graag een gesigneerd exemplaar.'

'Gesigneerd?' herhaal ik verbaasd. Ik wist wel dat het kookboek in trek is, maar dat heb ik nog niet meegemaakt.

‘Ja, ik heb het boek zelf allang, maar mijn zus wil het ook hebben, zij heeft echt iets met bijzondere kookboeken en ze is superblij met haar gesigneerde boek van Jamie Oliver, dus ik dacht: dan lijkt me dit ook wel tof.’

‘Vrijdag hebben we ze als het goed is weer. Goede reden om weer te komen lunchen, toch?’

‘Zoë, kom je nog?’ roept Robin ongeduldig.

‘Sorry, ik moet echt door. Geniet van je late lunch. Binnenkort zal ik een boek voor je signeren.’

‘Top,’ zegt het meisje tevreden.

‘Wat had er nu zo ontzettend veel haast?’ vraag ik als ik in de keuken kom.

‘Ik ben een lijstje aan het maken voor de groothandel en ik moet weten welke ingrediënten ik precies nodig heb voor de spekkoek die je zus serveert; dat was namelijk echt de beste spekkoek die ik ooit heb geproefd.’

‘Ze bakken die spekkoek niet zelf, die bestellen ze bij een bakkerij in Mataram en daar gebruiken ze een geheim recept.’

Robin trekt een gezicht. ‘Shit.’

‘Ach, zo’n spekkoek, dat is toch gigantisch veel werk. Dan sta je iedere avond tot middernacht te bakken.’

‘Weet ik, maar ik wil een multiculturele proeverij op de kaart zetten. Ik heb tot nu toe baklava, pastel de nata en cantuccini, maar ik wil ook heel graag iets Indonesisch erbij.’

‘Die luchtige cake met pandan en kokos, die vond je toch ook zo lekker?’

‘O ja, die was heerlijk. Zou je dat recept kunnen vragen?’

‘Volgens mij heeft ze me dat zelfs een keer gemaaild.’ Ik pak mijn mobiele telefoon en begin te scrollen. ‘Hebbes. Super-simpel. Misschien kunnen we dat recept zelfs in ons nieuwe kookboek zetten, dan kunnen we meteen iets over het hotel schrijven.’

‘Als je zus dat oké vindt...’

‘Ik vraag het haar binnenkort wel even.’ Ik leun tegen het aanrecht. ‘Daarover gesproken: als we vrijdag die levering kookboeken binnenkrijgen, help dan onthouden dat ik er eentje apart hou. Dat meisje dat zit te lunchen wil graag een gesigneerd exemplaar hebben voor haar zus.’

‘Gesigneerd, zo zo.’ Robin kijkt me grijnzend aan. ‘Kun je je toch nog een keer een bestsellerauteur noemen.’

Ik knik en glimlach weemoedig. ‘Laatst zat ik wat oude verhalen van mezelf door te lezen en toen dacht ik: eigenlijk best goed, moet ik er toch niet weer iets mee gaan doen? Soms ben ik bang dat ik die droom toch te snel heb opgegeven.’

Robin maakt het koffieapparaat schoon. ‘Ik dacht dat je daar eigenlijk wel een beetje klaar mee was.’

‘Was ik ook.’

‘Je bent toch tevreden met wat je nu doet?’

‘Tuurlijk,’ zeg ik terwijl ik ook een doekje pak om te gaan poetsen. ‘Maar... nou ja... weet je... het een sluit het ander niet uit, hè?’

‘Op zich niet, ik had alleen niet verwacht dat je dat nog steeds zou willen. We doen het zo goed met zijn tweetjes.’

‘Weet ik ook wel, maar toch... ik...’

‘Eerlijk gezegd dacht ik er juist aan om te gaan kijken naar een grotere locatie.’

Ik vergeet op slag wat ik wilde zeggen. ‘Wat? Een grotere locatie? Zou je hier weg willen?’

‘Ik denk dat we wel toe zijn aan een volgende stap en heb iets gezien waar ik nogal gecharmeerd van ben. Jij zou het denk ik ook wel leuk vinden...’

‘Je hebt al iets op het oog?’

Robin knikt. ‘Puur toeval, hoor, dat ik erover hoorde. Ik ben vanmorgen al stiekem even gaan kijken en het lijkt me echt iets voor ons.’

‘Wat is het dan? En waarom heb je helemaal niks gezegd?’

‘Ja, gewoon... ik wilde het eerst even laten bezinken, voor mezelf bepalen of ik echt al toe ben aan een verhuizing voor ik het bij jou wilde aankarten...’

‘Vertel, wat voor plek is het? Heb je foto’s?’

‘Eigenlijk wil ik het je liever in het echt laten zien, zodat je de sfeer kunt proeven. Dus ik wilde voorstellen om er morgenochtend naartoe te rijden...’

‘Oké...’ zeg ik langzaam. ‘Waar is het eigenlijk?’

‘Dat zie je morgen wel.’

‘Doe nou niet zo geheimzinnig, alsof het alleen jou aangaat.’

‘Ik wil gewoon je reactie zien.’

Ik haat het als hij geheimen voor me heeft. Sowieso, wat voor geweldige plek zal het wel niet zijn, als hij er zo mysterieus over doet? Een of andere A-locatie in de binnenstad, weet ik veel, op de Oudegracht of zo, of op het Neude. Ik zie al helemaal voor me dat ik op donderdag met Eveline heb afgesproken om te borrelen en dat ik zo vanuit onze lunchroom het terras op loop.

Hoewel, is dat realistisch? Robin had het over een groter pand. Op zo’n locatie en dan ook nog groter dan het pand dat hij nu huurt, dat zou volgens mij wel een paar miljoen kosten. We draaien best een goede omzet, maar zo goed ook weer niet. Waar dan? Lombok misschien, geen idee of dat nog wel betaalbaar is. Dat zou Robin nog best een grap vinden: dat mijn zus óp Lombok woont en wij straks ín Lombok. Op zich een leuk buurtje. Eveline heeft daar een halfjaar in onderhuur gezeten en ik vond de sfeer daar best relaxed.

Dan dringt het tot me door dat hij helemaal niet heeft gezegd dat het in Utrecht is. Het zou overal kunnen zijn. Wat als hij een huis op het oog heeft ergens in Friesland of Zuid-Limburg of zo, en hij is er nu al helemaal verliefd op, hoe moet ik hem dan in godsnaam vertellen dat ik helemaal niet zo ver weg wil ver-

huizen, al is het alleen maar omdat ik niet vier uur wil moeten reizen om mijn beste vriendin te kunnen zien? Wat als hij het echt heel, heel graag wil?

Wat als het zelfs nóg verder weg is, in een of ander afgelegen dorp in Spanje of Hongarije of zo, waar je voor iedere vergunning de barricaden op moet, en een winter lang zonder stromend water en elektriciteit in een caravan moet wonen, net als die stellen in *Ik vertrek?*

Ik heb Robin nooit over emigreren gehoord, maar je weet nooit.

‘Volgens mij is dat plekje nu wel schoon, hoor.’

Verdwaasd kijk ik op. ‘Hè, wat?’

Robin grijnst. ‘Je staat al een uur op datzelfde stukje te boenen.’

‘Eh... o ja...’

‘Laat mij die keuken anders maar schoonmaken, ik geloof dat die dame wil afrekenen, dan kun je daarna meteen afsluiten.’

Ik knik afwezig, maar mijn hand blijft boenen.

‘Zoë?’ Robin kijkt me onderzoekend aan. ‘Is er iets?’

‘Ik wil gewoon graag weten waar die andere locatie is. Wat als ik het helemaal niks vind?’

‘Dan kun je me dat morgen gewoon eerlijk vertellen, maar ik weet echt zeker dat je er net zo weg van bent als ik.’

Ik knik.

‘Nou, kom op, sluit de boel af en ga dan vast naar boven, dan maak ik het hier wel af.’

‘Oké,’ zeg ik, niet helemaal gerust. ‘Zal ik dan vast aan het eten beginnen?’

‘Dat heb ik gisteravond al gemaakt, we hoeven het alleen nog maar op te warmen. Pasta gorgonzola met spekjes, en tiramisu toe. Heb ik gisteravond gemaakt toen jij al lag te slapen.’

‘O man, ik word veel te dik zo,’ kreun ik.

Robin trekt me tegen zich aan en laat zijn handen over mijn lichaam glijden. ‘Hoe meer Zoë, hoe beter.’

Speels geef ik hem een duwtje. ‘Zo cliché.’

Robin grijnst. ‘Maar wel waar.’

Het is in elk geval niet aan de gracht, in Wilhelminapark of Lombok. Friesland, Zuid-Limburg, Spanje en Hongarije lijken gelukkig ook van de baan. We zijn zo’n tien kilometer buiten Utrecht, hebben de auto op de parkeerplaats aan de rand van een bos neergezet.

‘Weet je zeker dat we goed zitten?’ vraag ik nog eens voorzichtig, want we zijn al zeker een kwartier aan het lopen en ik zie niets dan bomen en struiken.

‘Heel zeker, hier moeten we zijn.’

‘Moeten we straks dan elke keer zo’n eind lopen?’ Ik frons. ‘Ik bedoel, dat is toch superonhandig?’

‘Hoezo, zo erg is dat toch niet? Vroeger hadden mensen niet eens een auto.’

‘Nee oké, maar elke keer dat eind van en naar de auto moeten lopen... En trouwens, als wij er niet met de auto kunnen komen, dan kan de groothandel dat ook niet, dus hoe ga je dat doen?’

‘Nou, die brengen de bestelling dan op de parkeerplaats.’

‘Maar dan moeten wij elke keer met al die spullen door het bos gaan lopen sjouwen.’

‘We kunnen toch een kruiwagen kopen?’

‘Een kruiwagen?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ja joh, dat gaat toch best, dat hebben we er toch wel voor over? Zo’n te gekke locatie?’

‘Eh...’ Sprakeloos kijk ik hem aan. Elke dag met een kruiwagen vol boodschappen door het bos lopen lijkt me zo onhandig en, nou ja, gewoon ráár dat ik nog liever toch naar de andere

kant van Nederland verhuis als dat betekent dat we daar wel gewoon voor de deur kunnen parkeren.

‘Op die manier komen er toch ook amper mensen eten?’ stamel ik.

‘Natuurlijk wel. Wandelaars.’

‘Ja, oké, maar...’ Hulpeloos kijk ik hem aan. Snapt hij nou echt niet dat dit niet gaat werken, een restaurant weggestopt in de wildernis?

Robin kijkt me aan en schiet dan in de lach. ‘Lieve schat: natúúrlijk kun je daar gewoon met de auto komen. Het hoorde gewoon bij de verrassing dat ik de auto een stukje verder heb gezet, ik wilde je eerst wat van de omgeving laten zien.’

Ik geef hem een mep. ‘Wat ben jij erg.’

Robin lacht nog breder. ‘Ik vond hem wel leuk. Je had je eigen gezicht moeten zien toen ik over die kruiwagen begon.’

‘Ik zag me al lopen met dat ding over die paadjes,’ mopper ik.

‘Hé, maar nu dat van de baan is: hoe vind je het hier? Best een mooie omgeving, toch?’

‘Het bos is mooi,’ zeg ik.

‘Doet het je niet ergens aan denken?’ Robins ogen glimmen.

‘Eh... ik kom niet zo vaak in bossen,’ zeg ik.

‘Vroeger ook niet?’

‘Jawel. Vroeger gingen we bijna iedere zondag met het hele gezin het bos in. Dan waren we echt uren op stap. In de herfst kwamen we altijd thuis met een tas vol kastanjes, dennenappels en herfstbladeren en dan gingen we de rest van de middag zitten knutselen.’

‘En gingen jullie dan bijvoorbeeld ook wel eens ergens zitten om iets te eten en te drinken?’

‘Ja, er zat een soort restaurantje dat de Schaapskooi heette, maar daar kwamen we maar eens in de zoveel tijd. Mijn ouders vonden het eigenlijk te duur om daar te gaan zitten, die vonden

dat we ook gewoon broodjes en een thermosfles mee konden nemen voor onderweg, maar heel af en toe, als ze in een goede bui waren of als Dewi en ik heel erg zeurden, dan gingen we daar wel eens heen, dan kregen we een ijsje, of poffertjes met limonade. Ik weet nog dat er een speeltuintje bij zat en dat we daar echt uren konden zitten, ik vond het echt een feest als we daarheen gingen. In de winter dronken we wel eens warme chocolademelk en mijn ouders namen soep en dan hadden ze binnen altijd een haardvuurtje en bordspelen die je kon pakken, dat was zo knus.' Ik zucht. 'Ik ben benieuwd of het eigenlijk nog bestaat na al die jaren, ik ben er zo lang niet geweest.'

'Het is een paar jaar geleden gesloten, toen de eigenaar met pensioen ging. Hij had grote plannen om er appartementen in te laten bouwen en te verhuren, maar dat heeft hij nooit doorgezet; het staat nu alweer een behoorlijke tijd leeg. En nu wil hij dus verkopen.'

'Hè, hoe weet jij dat allemaal? Hou jij van alle restauranthouders in de wijde omtrek bij hoe het met ze gaat, kennen jullie elkaar allemaal stiekem en hebben jullie een soort netwerk of zo waarin jullie dat allemaal met elkaar delen?'

Robin proest. 'Jij hebt ook echt bizarre fantasieën, hè? Natuurlijk niet. Denk eens na. Hoe dénk je dat ik dat weet?'

Het kwartje valt, heel langzaam. Met grote ogen staar ik Robin aan.

'O mijn god, het is de Schaapskooi, we gaan de Schaapskooi bezichtigen.'

'Yep.' Robin probeert zijn gezicht in de plooi te houden, maar het lukt niet meer. 'Dat had je niet gedacht, hè?'

'Wist jij al dat ik daar vroeger kwam?'

Robin knikt triomfantelijk. 'Toen ik zag dat het te koop stond, kwam het me al bekend voor en opeens wist ik het: ik had het gezien in je fotoboeken van vroeger. Ik ben het gaan nazoeken

en ja hoor, meerdere foto's, zelfs eentje van een partijtje...'

'Mijn zesde verjaardag!' roep ik uit. 'Dat weet ik nog, dat was zó leuk.'

'Ja precies. Dus toen ik dat zag, dacht ik: ik ben op zoek naar iets groters en uitgerekend dát restaurant staat te koop; daar móéten we gaan kijken. Toeval bestaat niet, toch?'

'Dus daarom deed je zo geheimzinnig toen ik vroeg waar het was?'

Robin grijnst breed. 'Leuke verrassing, toch?'

'Ik ben sprakeloos.'

Lees verder in *Een perfect plan*

Verschenen van Susan van Eyck:

De wereld van Zoë
Een perfect moment
Een perfecte bestemming
Een perfect plan

De wereld van Emma
Weg van jou (novelle)
Mijn beeld van jou
Stuk van jou

E-book xxx 2022

Copyright © xxx

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp xxx

Omslagillustratie xxx

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6336 4

ISBN luisterboek 978 90 261 6337 1

NUR XXX

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.